

הפעם הזאת זה רק אני

הרקפת והחרצית

חרצית קיצית התאהבה ברקפת,
וגם הרקפת התאהבה בחרצית.

זו הייתה אהבה יפה ונצחית.
אהבה שסופה ידוע מראש.
אהבה מתסבכת.

עם בוא זמנה של החרצית לפרח –
נאלצה הרקפת לקום
וללכת.

חולף הנשר

חולף הנשר כמו הרוח וחוטף את אהובי
אל קנו שבהרים. וכל הדרך אל הקן אני נלחם וצועק
מאין יבוא עזרי. ואחר כך אני צוחק על עצמי
ובוכה ומשלים ויודע: אין נשרים בתל אביב
ולא הרים. בטח שלא מושיע.
ואולי עם השנים הגיע הזמן להפיר באמת:
המות אינו דומה לפרח או לסירה שחוצה
את הים או לידים אהבות שאוספות.
וכל מי שאבד לי בדרך, או נטש, לא יצא לגלות
ארצות רחוקות, ולא הפך לגלים.
ולא הנשר חטף את אהובי, ואני איני גבור
הספור שנשלח להצילו מההרים.
אהובי פשוט עזב אותי, ואני עזבתי אותו.

אף הדבר הנורא ביותר להפיר בו –
 שהפעם אני נעזב פעמים.
 זה לא רק אהובי שהולך ממני,
 זה גם הנשך,
 זה כחו ההולך ונחלש בתוכי
 עם השנים. הפעם הזאת
 אין בכחו של הנשך להושיע אותי.
 הפעם הזאת זה רק אני.

באטרפליי

"ישם באמת / על יד הים /
 הכל התפורר לי כמו חול."
 (דליה רביקוביץ)

עכשו, בשעת חשך זו, אתה נוסע בשמים בתוך עננים יפים,
 ואני מקבע לספה בבית וידי נדחקת לדוג עמק בין הכריות.
 ומה שמעלה ידי מסתנן ונשף לי בין האצבעות כמו חול.

ואני לא רוצה לאכל ולא רוצה סרט כחל מכחול
 ולא להשקיף על הים, שם גלים יפים נשברים בצורתה.
 רק לדעת שיום יבוא ותמצא, כמטבע בעמק הספה.

כי לעקב אחר דמותה על המפה עם שוב שטמנתי בכיסה,
 זה לא כמו לקשר אותה אלי בחבלים, חזק חזק,
 להסדק ביחד מנשיקת הזמן, להתפורר אל בין הכריות.

אתה זוכר שהלכנו פעם לראות את "מאדאם באטרפליי"?
 היא חכתה וחכתה שהים יביא לה וועקוּתִיה
 של באטרפליי רפרפו בין סדיני מטתנו במשך לילות

ארכים, והימים שנשבו אחריה היו לי חורים וריקים.
 לעולם לא אתן לה שוב לעוף בשמים בתוך עננים יפים,
 לעולם לא ישברו אותה הגלים אל חופים רחוקים.

לְעוֹלָם לֹא אָתֵן לָךְ לְהַשְׁפִּיךְ מִמֶּנִּי שׁוֹב כְּמוֹ חוֹל.
 רַק לְדַעַת שְׂיוֹם יָבוֹא וְתִמְצָא, נִהְיָה בִּיחָד זְקֵנִים קְשׁוּרִים
 זֶה לָזֶה וְנִצָּא בְּסִירָה לְבָנָה, נִגְדָּד אֶל הַיָּם הַתָּכֵל

וְיָד רְחוּקָה תִּנְצִיחַ אֶת הָאִפֶּק הַזֶּה בְּמִכְחוּל.

ריח היושב ומחכה

וְרִיחַ הַכְּלוּר נִקְשָׁר בְּרִיחַ הַיִּלְדוּת. וְרִיחַ הַיִּלְדוּת
 נִקְשָׁר בְּרִיחַ הָאֱלֹהִים. וּבְרִיחַ הַבְּרָכָה הַנִּפְרֶדֶת
 בְּנִהְרִיָּה בִּימֵי רֵאשׁוֹן. וּבְרִיחַ גּוֹפֵי הַבָּנִים בְּמִלְתָּחוֹת.
 וּבְרִיחַ הַנִּכְסֵף וְהָאֶסוּר. וּבְרִיחַ הַגְּבָרִים הָעִירְמִים
 וְאִיבְרִיָּהם הָעֲצוּמִים הַמְּשַׁתְּלָשְׁלִים כָּל יוֹם רֵאשׁוֹן.
 וּבְרִיחַ חֲרִיצֵי הַמִּקְלָחוֹת וּבְאִישׁוֹן עֵינֵי הַנִּכְסֵף.
 וּבְרִיחַ הַבְּנוֹת הַמִּמְתִּינּוֹת לְתוֹרֶן עַל הַסֵּף.

וְרִיחַ הַכְּלוּר נִקְשָׁר בְּרִיחַ הַקִּיטָנוֹת בְּקִיץ
 הַמִּבְטִיחוֹת חֲוִיָּה יְהוּדִית שֶׁל כִּיף וְעֵרְכִים.
 וְרִיחַ הָעֵרְכִים נִקְשָׁר בְּרִיחַ הַבְּרָכָה הַדְּתִית
 וּבְרִיחַ הַמִּדְרִיכִים הַחֲתִיכִים בַּבְּרָכָה אֲשֶׁר
 פָּלַג גּוֹפֶם הִיפָּה הַחֲזִיר אֵלַי אֶת אוֹר הַשֶּׁמֶשׁ
 וְהִסִּיט אֶת עֵינֵי לְרִיחַ הַמֶּתֶר וְהַנֶּכּוֹן,
 הִסִּיט אֶת עֵינֵי שְׂיִמְתִּינּוּ לְבוֹאוֹ שֶׁל יוֹם –
 שְׁלֹא יִגְדֹף שׁוֹם רִיחַ שֶׁנִּקְשָׁר בְּיוֹם רֵאשׁוֹן.

וְרִיחַ הַמֶּתֶר נִקְשָׁר בְּרִיחַ הָאֶסוּר וְרִיחַ הָאֶסוּר
 נִקְשָׁר בְּרִיחַ הַיִּלְדוּת וְרִיחַ הַיִּלְדוּת בְּרִיחַ הָאֱלֹהִים
 וְרִיחַ הָאֱלֹהִים בְּרִיחַ הַכְּלוּר וְרִיחַ הַכְּלוּר בְּרִיחַ
 יוֹם רֵאשׁוֹן וְרִיחַ יוֹם רֵאשׁוֹן בְּרִיחַ הַבָּנִים וְרִיחַ
 הַבָּנִים בְּרִיחַ הָאֶסוּר וּבְרִיחַ הַנִּכְסֵף וּבְרִיחַ הַמִּמְתִּין
 וּבְרִיחַ הַמִּצְפָּה וּבְרִיחַ הַמְּחַכָּה שֶׁיָּבוֹא יוֹם.
 רִיחַ הַיּוֹשֵׁב וּמְחַכָּה.